

Пейо Яворов
КЪМ морето

Дух близък, родствен на поета,
море немирно, имаш ти –
към теб от родните полета
летяха моите мечти.

И ето те сега при мене –
тревожно, бурно в тоя час!
Настръхнал, в трескаво вълнене,
аз слушам страшния ти глас.

Бучиш и пееш дива песен
с неземна някаква си страст;
а в клоката ти адски, бесен
личи страхотната ти власт.

Обгръщам с поглед далнините:
безкрайно си, – води, води!...
Пенливи, къдрави вълните
гъмжат по твоите гърди.

И вслушвам се в гърди с тревога
и вирам се аз поразен,
и да поема дъх не мога
пред тоз свят чудни – нов за мен.

Таинственост неизяснима,
величие и грозота,
и горда мощ непостижима,
и мрачна, дива самота!

Море, – сърдито, отразило
заоблачени висоти, –
море, що с теб се би сравнило
по демонични красоти!

КРАЙ

Източник: Словото

Публикация

П. К. Яворов, „Събрани съчинения в пет тома“, Български писател, С.1977–1979, под редакцията на К. Куюмджиев
Набиране: Гергана Мечкова и Мартин Митов

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/7193>]